

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **A. K.**
skazanego z art. 238 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 marca 2024 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 296/23
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Miastku
z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 232/22

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Miastku wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 232/22:

1. uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt I aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 238 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 238 k.k., skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt V i VI aktu oskarżenia, z ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt IV i VII aktu oskarżenia, z ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
4. uznał oskarżonego A. K. za winnego tego, że „w okresie od 18 do 22 lipca 2022 roku w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad wspólnie zamieszkującą z nim konkubiną B. B. poprzez wszczynanie awantur, grożenie pobiciem i pozbawieniem życia, znieważanie słowne, uderzanie rękoma po całym ciele, przy czym w dniu 22 lipca 2022 roku poprzez uderzenie pięścią w twarz wywołał u niej uraz w postaci rozcięcia luku brwiowego, który spowodował u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządów ciała trwający nie dłużej niż 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 25 stycznia 2019 roku do 13 lipca 2020 roku części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności obejmującej skazanie m.in. za popełnienie podobnego przestępstwa umyślnego z art. 190a § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zb. z art. 224a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 28 maja 2018 roku zapadłym w sprawie II K 156/18”, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznał oskarżonego A. K. za winnego tego, że „w okresie od czerwca 2021 roku do dnia 22 lipca 2022 roku w T. znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą, tj. ojcem J. K. znieważając go słownie, grożąc pobiciem i pozbawieniem życia, a także popychając go, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 25 stycznia 2019 roku do 13 lipca 2020 roku części kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności obejmującej skazanie m.in. za popełnienie podobnego przestępstwa umyślnego z art. 190a § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zb. z art. 224a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 28 maja 2018 roku zapadłym w sprawie II K 156/18”, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 207 § 1 k.k., skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;
7. zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
8. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych C. S. , K. W. po 500 złotych;
9. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa;
10. przyznał wynagrodzenie obrońcy z urzędu.

Sąd Okręgowy w Słupsku – po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę – wyrokiem z dnia 10 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 296/23, stosując do całości poniższych rozstrzygnięć art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu na dzień 30 września 2023 r.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. uchylił orzeczenia z punktów 6 i 7 o karze łącznej oraz zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie, a ponadto z punktów 2 i 3 w zakresie uznania, że oskarżony działał w ramach

wskazanych w nich ciągów przestępstw oraz orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności;

2. obniżył karę wymierzoną A. K. w punkcie 1 do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach czynów zarzucanych A. K. w punktach IV, V, VI i VII uznał go za winnego tego, że „dnia 22 lipca 2022r. w T. , B. oraz podczas transportu z B. do S. , będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z 28 maja 2018 r. o sygnaturze II K 156/18 na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności obejmującą między innymi karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za umyślne przestępstwo podobne wypełniające znamiona art. 190a § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 235 k.k. w zw. z art. 224a k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 12 k.k., którą odbył częściowo od 25 stycznia 2019 r. do 13 lipca 2020 r., działając przed upływem 5 lat od jej odbycia, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zmuszenia funkcjonariuszy publicznych - Policjantów do zaniechania prawnych czynności służbowych polegających na przeprowadzeniu interwencji w miejscu jego zamieszkania, zatrzymaniu go i osadzeniu w PDOZ Komendy Powiatowej Policji w B., podczas i w związku z wykonywaniem przez nich czynności służbowych zastosował przemoc wobec st. sierż. K. W. popychając go oraz wobec asp. W. S. polegającą na odepchnięciu i kopnięciu co naruszyło nietykalność cielesną tych pokrzywdzonych, groził st. sierż. K. W. , post. C. S. , asp. D. B. i asp. W. S. utratą pracy, a st. sierż. K. W. , post. C. S. i asp. D. B. zabójstwem oraz podczas i w związku z pełnieniem przez nich czynności służbowych wielokrotnie znieważał st. sierż. K. W. , post. C. S. , asp. D. B. i asp. W. S. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe”, to jest popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. – i za to, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 57 b k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z opisu czynu przypisanego A. K. w punkcie 4 wyeliminował stwierdzenie, iż uderzenie 22 lipca 2022 r. pokrzywdzonej pięścią w twarz wywołało u B. B. naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni, a ponadto ustalił,

że tak opisanego przestępstwa znęcania oskarżony dopuścił się przed upływem 5 lat od częściowego odbycia w okresie od 25 stycznia 2019 r. do 13 lipca 2020 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świebodzinie z 28 maja 2018 r. o sygnaturze II K 156/18, obejmującej między innymi karę wymierzoną za umyślne przestępstwo podobne wypełniające znamiona art. 190a § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 235 k.k. w zw. z art. 224a k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 12 k.k. w wymiarze roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności – i przyjmując, że zachowanie to wypełnia znamiona art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na podstawie art. 207 § 1 k.k., skazał za to na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy;
6. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone wobec oskarżonego w punkcie A podpunktach b, c i d oraz punkcie 5 wyroku i orzekł w ich miejsce karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której, na mocy art. 63 § 1 k.k., zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie;
7. przyznał wynagrodzenie obrońcy z urzędu;
8. zwolnił oskarżonego od opłaty za obie instancje i wydatków za postępowanie odwoławcze.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku wniosła obrońca skazanego, zaskarżając to orzeczenie „*w stosunku do czynu opisanego w punkcie I oskarżenia – co do kary; w stosunku do czynów opisanych w punktach II - VII oskarżenia – co do całości na korzyść oskarżonego*”.

Skarżąca zarzuciła:

- „*rażące naruszenie prawa, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1, art. 201 i art. 202 § 1 i § 5 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd II instancji z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, w sytuacji gdy opinia o stanie zdrowia oskarżonego sporządzona w postępowaniu przygotowawczym jest opinią niepełną, bowiem biegli w treści opinii nie zapoznali się z dokumentacją medyczną dotyczącą oskarżonego, a złożoną w toku rozprawy odwoławczej w niniejszej sprawie, a ponadto, opinię wydali w oparciu o krótki wywiad z oskarżonym i jego krótkie, kilkuminutowe badanie, co uniemożliwia*

dokonanie oceny treści tej opinii przez pryzmat pełności i powinno skutkować przeprowadzeniem przez Sąd II instancji z urzędu dowodu z uzupełniającą opinią biegłych lekarzy psychiatrów w celu ustalenia, czy oskarżony w dacie popełnienia zarzucanych mu czynów, miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem”;

a z ostrożności procesowej

- „rażące naruszenie art. 53 § 1 oraz § 2 k.k. poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego jego warunków osobistych i postawy w toku postępowania, co miało wpływ na treść wyroku poprzez orzeczenie względem oskarżonego kary niewspółmiernie surowej w wymiarze łącznym 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, w toku postępowania karnego zachowywał się w sposób przykładowy, nie wpływając w żaden sposób na jego przebieg, zaś orzeczona wobec niego kara w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako nadto surowa i nieadekwatna w realiach niniejszej sprawy”.

Zarzucając powyższe, obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Słupsku.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Skuteczny zarzut kasacyjny musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, nie może zaś stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem sądu drugiej instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia

prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18).

W przedstawionym wyżej kontekście za oczywiście bezzasadny uznać należy zarzut sformułowany w tiret pierwszym *petitum* kasacji. Skarżąca motywację tego zarzutu skorelowała ze złożoną w toku postępowania odwoławczego dokumentacją medyczną skazanego, która w jej ocenie rodziła potrzebę dokonania pogłębionej analizy stanu zdrowia psychicznego A. K. w aspekcie jego poczytalności *tempore criminis*, generując tym samym – zdaniem obrońcy – konieczność przeprowadzenia z urzędu przez sąd *ad quem* uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Do tej kwestii odniósł się sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, nie dzieląc przy tym wysnutych przez obrońcę w toku postępowania odwoławczego wątpliwości, które *de facto* nawiązywały do przesłanek warunkujących przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej (art. 201 k.p.k.). Należy stwierdzić, że analiza złożonej przez obrońcę dokumentacji medycznej w postępowaniu apelacyjnym – zaliczonej w poczet materiału dowodowego – nie rodzi wątpliwości co do kompletności opinii sądowo-psychiatrycznej (sporządzonej dla potrzeb niniejszego postępowania), uwzględniającej wcześniejsze leczenie skazanego, a tym samym nie podważa zawartych w niej konkluzji – co w przeciwnym wypadku implikowałoby potrzebę wydania uzupełniającej opinii przez zespół biegłych psychiatrów. To zaś, że skarżąca usiłuje określonym okolicznościom przypisać doniosłe znaczenie dla wniosków o stanie zdrowia psychicznego skazanego *tempore criminis*, nie stanowi argumentacji wskazującej na rażące naruszenie prawa przez sąd odwoławczy, lecz jedynie projekcję odmiennego zapatrywania na ocenę relewantności zaistniałych w sprawie okoliczności. Należy przypomnieć, że opinię biegłych ocenia sąd i to ten organ procesowy decyduje – uwzględniając całokształt zebranych dowodów – czy jest ona dla niego zrozumiała i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania określające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna, oraz czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2021 r., III KK 82/21, LEX nr 3232206).

Z kolei w tiret drugim *petitum* kasacji, skarżąca – pod pozorem naruszenia prawa materialnego – podniosła zarzut rażącej niewspółmierności kary. Samego wartościowania dyrektyw wymiaru kary poprzez akcentowanie okoliczności zachowania skazanego po popełnieniu przypisanych mu w niniejszej sprawie przestępstw (bowiem do tego sprowadzał się przedmiotowy zarzut), nie sposób postrzegać w płaszczyźnie naruszenia prawa materialnego, a jedynie w kategoriach zarzutu niewspółmierności kary, a zatem zarzutu niedopuszczalnego – co do zasady – na gruncie postępowania kasacyjnego.

Konkludując, kasację wywiedzioną w niniejszej sprawie należało uznać za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. byłoby zabiegiem bezprzedmiotowym.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ms]